

TOEN

Ik verschuil me achter het gordijn, zodat ze me niet zien. Ik ben misse-lijk, want ik weet dat het mijn schuld was. Maar ik deed het niet expres. Het grind knerpt onder hun voeten als ze naar hun auto's op de keer-plaats lopen. Ik hoop dat ze snel vertrekken, zodat de knoop in mijn maag oplost.

Meestal krijg ik ijs als ik klaar ben. Maar vandaag was mama boos. Ze zei dat ik het verpest als ik verschillende dingen doe. Ik moet de-zelfde dingen doen wanneer haar vrienden toekijken. Ik snap niet waar-om, want ik kan best meerdere dingen tegelijk. Dat is veel leuker. Maar mama vindt van niet.

En dus kreeg ik geen ijs.

Ik mocht niet eens net zo lang als gewoonlijk beneden blijven. Dat vond ik niet zo erg. De mannen die hier op bezoek komen lachen zo-als volwassenen dat doen en kijken naar mama op een manier die ik niet leuk vind. Als het niet hoeft, ben ik er liever niet bij. Ik mag ze niet. Daarom zit ik nu op mijn kamer en kijk uit het raam.

Mama's vrienden schudden elkaar de hand op de keerplaats.

Eindelijk rijden ze weg.

Mijn kamer is eigenlijk best oké. Maar ik ben er de hele tijd. Ik wou dat ik af en toe ook ergens anders naartoe mocht. Niet alleen maar naar het grasveld om te spelen. Het terrein en het bos bij het huis zijn hart-stikke groot en ik vermaak me er best, maar ik weet dat er daarbuiten meer is. Ergens houden de bomen rond het huis op, net zoals het meer aan de achterkant. En die grindweg waarover de auto's weggrijden gaat ergens heen. Ik wil weten waarnaartoe.

Ik kijk naar de rode achterlichten van de laatste auto tot ik ze niet meer zie. Eindelijk verdwijnt de knoop in mijn maag. Ik blader door een stripalbum. Verscheur een vel papier. Speel wat op de blauwe gitaar die ik heb gekregen, maar het klinkt niet zoals ik wil, dus ik hou er weer mee op.

Mama klopt op de deur. Daar wachtte ik al op.

'We moeten praten,' zegt ze door de dichte deur heen.

Haar stem klinkt gedempt, de deuren op de bovenste verdieping zijn oud en massief. Ze neemt niet eens de moeite om binnen te komen.

‘Ik moet steeds nieuwe dingen verzinnen om hun belangstelling vast te houden,’ zegt ze. ‘En jij helpt totaal niet mee als je je zo gedraagt. De volgende keer moet je iets... harmonieuzer zijn. Als je dat al niet kunt, wat heb ik dan aan je?’

Een deel van mij wil iets terugzeggen. Ze is mijn mama, zo mag ze niet tegen me praten. Maar ik wil niet weten wat er zou gebeuren als ze me niet meer nodig heeft.

‘Harmonieuzer,’ fluister ik tegen mezelf. Ik proef het woord op mijn tong. ‘Ik moet harmonieuzer zijn.’

MAANDAG

Het kost David een minuut om zijn ademhaling onder controle te krijgen. Dan knippert hij in het donker een paar keer met zijn ogen en draait zijn hoofd om op de wekker te kijken, maar degene naast hem in bed blokkeert zijn zicht op de vensterbank. Hij komt op zijn ellebogen overeind. De rode cijfers geven 02.45 uur aan. Midden in de nacht.

David laat zijn hoofd weer op het kussen zakken en voelt dat dat nat is van het zweet. Hij vraagt zich af of hij geluid heeft gemaakt. Of hij heeft geschreeuwd. Maar de gestalte naast hem in bed zucht diep en slaat het dekbed van zich af. Ze is niet wakker geworden. David staart voor zich uit in het donker, naar het plafond. Verder slapen kan hij wel vergeten. Hij heeft voor het slapengaan zijn medicijnen niet ingenomen. Ze waren allebei met iets anders bezig. Maar nu zou hij ze wel kunnen gebruiken. De adrenaline giert door zijn lijf en activeert al zijn spieren, alsof hij zich opmaakt om te vluchten. Of te vechten.

Hij bestudeert het silhouet van Florence naast hem. In de smalle baan maanlicht die de slaapkamer binnendringt lijkt ze haast licht te geven. Alsof ze van zilver is. Haar haar ligt als een waaier op het kussen en omlijst haar geboetseerde trekken. Als hij haar zo bekijkt, voelt hij een steek in zijn borst. Gelukkig ziet ze hem niet. Hij ziet er waarschijnlijk belachelijk uit.

Hij heeft Florence een paar weken geleden leren kennen via een app. Ze waren geen van beiden op zoek naar een relatie: zij is net gescheiden en hij heeft alle hoop op een langdurige relatie allang laten varen. Ze staan dus op gelijke voet. Doen geen beloftes die zich buiten hun ontmoetingen uitstrekken. Op haar initiatief spreken ze altijd bij hem thuis af, in zijn rijtjeshuis in Vallentuna. Waarschijnlijk is dat minder persoonlijk dan wanneer hij bij haar thuis zou komen. Nu kan ze gaan wanneer ze wil. Het verbaast hem dat ze er nog is, op dit late uur. Hij kijkt weer naar haar en zijn eigenwijze hart doet in zijn borstkas wat het wil.

‘Je bent vijfendertig,’ fluistert hij tegen zichzelf. ‘Gedraag je niet als een of andere tiener. Je weet dat het nooit zou werken.’

David staat stilletjes op en gaat naar de keuken. Onderweg komt hij

langs de woonkamer. Hij ziet de onaffe puzzel op de salontafel en voelt zijn vingers jeuken, maar hij weerstaat de verleiding en loopt door. In de keuken vult hij een glas met water en drinkt het in grote slokken leeg. Het keukenraam zit aan de voorkant van het huis, met uitzicht op het speeltuintje waar alle huizen in de wijk omheen zijn gebouwd. De glijbaan en het klimrek zien er gepast spookachtig uit in het maanlicht. Het is de bedoeling dat je kinderen hebt als je hier woont. Dat je in je voortuintje zit en naar je koters in de speeltuin kijkt. Niet dat je midden in de nacht in je blootje in de keuken staat en een nachtmerrie van je af probeert te schudden. Maar David heeft geen kinderen. Geen nageslacht dat in de zandbak met speelgoedautootjes naar andere kinderen kan gooien. Hij raakt al in paniek bij het idee dat hij verantwoordelijk zou zijn voor iemand anders. Van zijn eigen jeugd kan hij zich eigenlijk niets herinneren. Hoe zou hij dan ooit de verantwoordelijkheid voor iemand anders durven nemen?

Hij weet dat sommige mensen het vreemd vinden dat hij zich niets kan herinneren van zijn kindertijd. Zelf beschouwt hij dat niet als een probleem. Bijna niemand heeft herinneringen aan de eerste vijf jaar van zijn leven. Bij hem is die periode nog eens vijf à zeven jaar langer. En wat dan nog? Het maakt niet veel uit. Hij heeft geen jeugd nodig om gelukkig te zijn als volwassene.

Verdorie, nu is hij klaarwakker. Uit gewoonte klapt hij zijn laptop op de keukentafel open. Hij tuurt met samengeknepen ogen naar het felle scherm en past de helderheid aan. Hij checkt zijn mail, hoewel er midden in de nacht vast geen zaken van levensbelang zijn binnengekomen.

De meeste nieuwe berichten zijn door zijn mailprogramma als spam gemarkeerd. Hij had het bijna gemist, maar er zit ook een gewoon mailtje tussen. Van ene Paulina Mentzer. Die naam komt David niet bekend voor. In de onderwerpregel staat slechts één woord: *Contact*. Het bericht is verstuurd om 02.14 uur. Een halfuur geleden. Midden in de nacht. Waarschijnlijk gewoon spam die door het filter is geglijpt, een of andere reclame voor een datingsite met Russische vrouwen of zo. Maar hij wil het zeker weten en dus opent hij het mailtje, neemt nog een slok water en leest de eerste regel.

Dag David,

Je kent me niet, maar mijn vader kende jouw moeder in Småland.

Hij fronsst en zet zijn glas neer. Zijn moeder. Zij is wel de laatste aan wie hij nu wil denken. Alsof het nog niet erg genoeg is dat hij haar morgen aan de telefoon zal hebben. Hij knippert met zijn ogen tegen de slaap, die hem eindelijk weer overvalt, en leest verder.

Ik zoek contact met je omdat ik wil praten over wat er is gebeurd toen je klein was. Ik begrijp dat het gevoelig ligt, maar het gaat tenslotte over onze ouders...

David onderdrukt een geeuw. Dat het gevoelig ligt? Voor haar mischien, maar voor hem niet. Al wil ze nog zo graag over hun ouders praten, hij is niet geïnteresseerd. En dat is niet onredelijk van hem, want hij weet heel goed dat zijn moeder ook geen belangstelling heeft. Hij sluit het mailprogramma, klapt zijn laptop dicht en gaat terug naar de slaapkamer, naar Florence. In de deuropening blijft hij staan om nog eens naar haar te kijken, zoals ze daar naakt in zijn bed ligt. Het tafereel lijkt zo vanzelfsprekend, alsof ze daar thuishoort. David schudt die gedachte van zich af. Hij moet zich niets in zijn hoofd gaan halen. Als ze over een paar uur wakker wordt, zal ze zich aankleden en vertrekken, en ze zal niet meer aan hem denken tot hun volgende afspraakje. En dat is goed.

Hij gaat op de rand van het bed zitten en trekt de la van het nachtkastje open. Daar ligt het boek, zoals altijd. Het boek dat hij al heeft sinds hij klein was. Een van de weinige dingen die hij van thuis heeft meegenomen. Hij heeft het altijd bij zich gehouden. Hij strijkt over de kaft en probeert zich een zevenjarige David voor te stellen die in het boek bladerd, die wegdroomt bij een of ander avontuur. Maar zoals altijd stuit hij op een muur. Het boek roept geen herinneringen op, leidt hem niet naar een verdwenen verleden. Het bezorgt hem alleen het ongrijpbare gevoel dat het ooit belangrijk voor hem was.

David doet de la weer dicht en kruipt in bed, voorzichtig, om Florence niet wakker te maken. Blijkbaar heeft ze haar slaap hard nodig. Ze komt instinctief dichterbij liggen en hij steekt zijn hand uit, legt die op haar zilverglanzende heup. Hij voelt haar warme, gladde huid onder zijn hand, en de aanraking ontspant hem. Hij gaat tegen haar aan liggen en slaat een arm om haar heen. Lepeltje-lepeltje. Ze zucht tevreden. In de ochtend zullen ze allebei doen alsof dit nooit is gebeurd. Maar 's nachts is alles anders.

FLORENCE IS NET haar woning op Östermalm binnengekomen als de telefoon gaat. Dat zal Léontine zijn, haar oudste zus. Alleen zij belt zo vroeg in de ochtend.

Florence en Léontine. Het is allemaal de schuld van haar ouders. Zij waren altijd al echte francofielen: ze zijn getrouwd in Parijs, zijn dol op Franse films en vieren steevast vakantie in de Provence of in Nice. Florence durft te wedden dat ze ook Gauloises zonder filter roken als de kinderen het niet zien. Het was dus niet meer dan vanzelfsprekend dat zij en haar broer en zussen op-en-top Franse namen kregen. Florence vindt zelf dat ze er nog goed van af is gekomen. Naast Léontine, die tien jaar ouder is en zich zelfs door haar beste vriendinnen geen Leo laat noemen, heeft ze nog een zus, Philomene, die acht jaar ouder is dan Florence en door haar steevast Phil genoemd wordt, of ze dat nu leuk vindt of niet. En dan heeft ze nog een broer, Bernard. Hij zit qua leeftijd het dichtst bij Florence en is maar twee jaar jonger dan zij. Haar ouders dragen zelf de oer-Zweedse namen Anders en Svea, waarvan de ironie hun kinderen niet ontgaat.

Ze neemt op terwijl ze rondkijkt of Grayson geen kledingstukken in de hal heeft laten hangen. Ze vangt wel een zweem op van zijn weeïge parfum, dus het kan niet al te lang geleden zijn dat hij de deur uit is gegaan. En dat terwijl hij wist dat ze eigenlijk gisteravond al thuis zou komen, en dat hij er dan niet zou zijn.

‘Hufter,’ mompelt ze.

‘Pardon?’ zegt haar zus aan de telefoon.

‘Sorry, ik had het niet tegen jou.’

‘Gelukkig maar, anders krijg je geen kerstcadeautjes.’

‘Kerstcadeautjes? In oktober?’

Florence probeert te luisteren, maar ze kan de geur niet negeren en voelt woede opborrelen, woede die ze tegenwoordig bewaart voor haar ex. Ze klemt haar kaken op elkaar en probeert zich te beheersen.

‘Nee, maar papa en mama willen weten of je komt met kerst,’ zegt Léontine. ‘Daar belde ik eigenlijk voor.’

Florence is een seconde van haar stuk gebracht. Heel even denkt ze niet aan Grayson. Het is nog lang geen kerst, de herfst is nog maar net begonnen. Maar hun ouders zijn dol op plannen maken.

‘Ja, ik ben erbij,’ zegt ze. ‘Maar als papa mama dit jaar weer zo’n doorschijnend nachthemd geeft, ben ik weg. Er zijn grenzen aan het betamelijke.’

Léontine lacht in haar oor. Anders en Svea tarten de statistieken niet alleen door al meer dan veertig jaar getrouwd te zijn, maar ook door nog altijd haast aanstootgevend verliefd te zijn.

‘Ik zal het doorgeven,’ zegt ze. ‘En... misschien hoef ik het niet te vragen, maar ik neem aan dat je alleen komt?’

‘De scheiding is amper een halfjaar rond,’ zegt Florence. ‘Hoe snel denk je dat ik ben?’

‘Godzijdank heb je nooit zijn achternaam aangenomen,’ zegt Léontine. ‘Eerlijk gezegd heb ik nooit begrepen wat je in die vent zag.’

Florence weet dat dat niet waar is, Léontine was in het begin net zo lyrisch over Grayson als alle anderen. Maar ze waardeert het dat haar zus aan haar kant staat.

‘Ik weet het, ik had op mijn eerste indruk moeten vertrouwen,’ zegt ze terwijl ze verder de woning in loopt.

Overall ziet ze sporen van Grayson. Ze probeert niet door haar neus te ademen. Ze hadden elkaar ontmoet aan de rechtenfaculteit, waar Grayson de grote rockster was. Zijn familie was een paar jaar daarvoor vanuit de Verenigde Staten naar Zweden verhuisd, en alle meisjes zaten achter hem aan. Alleen Florence was aanvankelijk totaal niet in hem geïnteresseerd.

‘Ik weet nog dat je je doodergerde aan een zekere studiegenoot die volgens jou extreem oppervlakkig en streberig was,’ zegt Léontine, en ze moet opnieuw lachen. ‘Wat heel wat wil zeggen, aangezien dat in feite de definitie van elke rechtenstudent is.’

‘Ter verdediging wil ik er wel op wijzen dat hij veranderde,’ zegt Florence.

Ze hadden dit gesprek al zo vaak gevoerd. Graysons vader kreeg parkinson. Het ging allemaal heel snel. Tijdens zijn vaders laatste weken werd Grayson een heel ander mens. Hij vond het niet meer zo belangrijk om audiëntie te houden in de hipste nachtclub van de stad. Meer dan eens trof Florence hem aan in de bibliotheek, waar hij Daniel Dennett en andere filosofen las. Met de nieuwe, ingetogen Grayson, die geen flessen champagne meer leegspoot aan de bar, was volgens anderen misschien minder lol te beleven, maar Florence merkte dat ze hem begon te

waarderen. En hij zag er natuurlijk nog steeds uit als het Amerikaanse equivalent van een Griekse god. Ze begonnen samen te leren voor hun tentamens, en het een leidde tot het ander.

‘Het hielp wel dat hij een lekker ding was,’ zegt Léontine luchtig. ‘Een klootzak, maar wel een lekker ding.’

‘Hou je mond, ouwe taart,’ zegt Florence terwijl ze de keuken in loopt. Op het aanrecht staan drie flessen Bollinger.

‘What the...’ begint ze, maar ze houdt zich in. ‘Sorry, ik had het niet tegen jou, Léontine.’

Grayson en zij waren getrouwd. Zoetjesaan was hij weer in zijn oude gedrag vervallen. Toen ze haar eigen advocatenkantoor begon, had hij in alle ernst gezegd dat haar carrièrekeuzes hem in zijn hemd zetten. Dat hij zich van zijn mannelijkheid beroofd voelde. Ze zet de flessen opzij om wat gemorste champagne van het aanrecht te vegen.

‘Zo te horen heb je het druk,’ zegt Léontine. ‘Ik zal tegen papa en mama zeggen dat je komt. En geen nachthemd.’

Florence’ zus is even stil. Dan komt het, zoals altijd.

‘Gelukkig hebben jullie nooit kinderen gekregen, wil ik maar zeggen.’ Léontine lacht weer voor ze ophangt, maar deze keer heeft haar lach iets geforceerds.

Daar was het. Kinderen. Léontine heeft twee tieners en worstelt met alle problemen die je er bij die leeftijd gratis bij krijgt. Phil heeft een zoon die bijna tien is. Bernard en zijn vrouw hebben minder geluk, zij zijn bezig met de vierde ronde ivf. Geen van hen begrijpt dat Florence ervoor gekozen heeft te wachten met kinderen. Ze weet dat ze goede hoop hadden toen ze trouwde, maar sinds de scheiding zijn ze merkbaar ongerust. Niemand wil haar er onomwonden naar vragen, daarvoor zijn ze te fatsoenlijk, maar de insinuaties zijn vervelend genoeg. Ze vermoedt dat Bernards vrouw, Hanna, zelfs een hekel aan haar heeft omdat Florence iets heeft afgewezen waarvoor zijzelf juist zo moet vechten. In zekere zin begrijpt ze dat wel. Maar ze hebben allemaal een heel ander beroep dan zij. Je kunt niet alles hebben. Ze heeft haar prioriteiten gesteld. En daar wil ze geen spijt van hebben. Hoe zou ze ooit een gezin kunnen combineren met een eigen advocatenkantoor?

En dan is ze natuurlijk ook nog een nieuwbakken single.

Ze pakt de flessen Bollinger tussen haar vingertoppen vast om ze zo min mogelijk te hoeven aanraken en zet ze in de zak met lege flessen. Gezien de huidige woningmarkt in de stad hebben ze besloten om het appartement aan te houden terwijl ze allebei iets nieuws zoeken. Voorlopig wonen ze er om beurten. Ze hadden gisteren moeten wisselen;

dat Florence er nu pas is komt doordat ze bij David in slaap is gevallen. Normaal gesproken blijft ze nooit slapen. Vooral niet op zondagavond.

De afspraak is om het huis achter te laten zoals ze het hebben aange-
troffen. Zonder een spoor van hun aanwezigheid. Toch is haar ex er een
ster in om dingen te laten slingeren. Kleine hints van het fantastische le-
ven dat hij tegenwoordig leidt. Florence zet de zak met lege flessen met
een rinkelende klap bij de voordeur.

‘Ik zweer het, hij doet het erom,’ mompelt ze.

Drie flessen champagne. Vast een of andere rechtenstudente die hij
dronken moest voeren.

Ze gaat de slaapkamer in om, voor ze naar haar werk gaat, iets schoons
aan te trekken zonder sporen van haar nachtelijke avontuur, en daar ziet
ze dan eindelijk iets wat haar woede doet overkoken. Op de witte vloer-
bedekking ligt een afgerold condoom. Ongebruikt, maar toch. Dat is
daar niet per ongeluk blijven liggen. Ze overweegt hem aan te geven
voor grensoverschrijdend gedrag, maar zijn pogingen om haar te inti-
mideren zijn vooral sneu. En dus haalt ze een vleestang uit de keuken
om het condoom mee op te rapen. Iets wat in zulk nauw contact met
Graysons lichaam kan zijn geweest wil ze met geen vinger aanraken. Ze
stopt het condoom in een envelop en schrijft er een briefje bij.

Beste Grayson,

*Dit heb je op mijn vloer laten liggen. Ik dacht dat je het misschien
terug wilde hebben, aangezien het niet gebruikt is. Ik zag trou-
wens ook de flessen. Misschien kun je beter overstappen op een
goedkoper merk bubbels, met het oog op de hoeveelheden die je
tegenwoordig nodig hebt om die meiden zover te krijgen?*

Met de beste bedoelingen,

Florence

Ze schrijft het adres van Graysons werk op de envelop, met de naam van
het kantoor boven de zijne. Dan zal de brief worden geopend door Ce-
cilia van de receptie, die de post afhandelt, voor die bij Grayson belandt.
Cecilia staat aan Florence’ kant. En ze roddelt graag.

Florence kijkt op haar horloge en beseft dat ze geen tijd heeft om zich
om te kleden. Dan maar zo. Haar deodorant en make-uptasje heeft ze
al bij zich. Ze gooit een schone onderbroek in haar tas, net als de brief.

Grayson zou inmiddels beter moeten weten. Florence Tapper laat niet met zich sullen.